

nesla bi bila šopek sama, pa je nekoliko bolehnna.“

Vojvodič je bil iznenaden in vesel, da bi bil najrajši zaukal na glas. Naročil je služkinji, naj pove knežnji, da se ji prisrčno zahvaljuje za krasni spominček. Vojvodič seveda še slutiti ni mogel, da tega šopka ni zvezala Viljenica, ampak kneginja Sirita sama ter ga poslala po služkinji v imenu knežnje . . .

„Moja bode Viljenica!“ si je drugo jutro radostno govoril sam sebi Magnus, ko je s svojimi vitezi, bodriškima knezovičema in z njunim spremstvom odrinil iz Ljubeka. „Moja bode, mora biti!“

„Nikdar!“ bi bila zatrdno odgovorila Viljenica, da je vedela, kaj vse si Magnus domišlja.

Nekdo drug pa je vedel, kaj si domišlja. Bil je to svečenik starih bogov, Slavomir. Po služkinji Godislavi, ki je bila skrivoma zakleta nasprotnica novi veri in njegova častilka, je izvedel, kako se saksonski vojvodič zanima za Viljenico in tudi ona zanj — saj mu je poslala krasen šopek — in da na dvorcu že vsi govoré, da jo bo vojvodič kmalu zasnubil. A ko je Slavomir vse to čul, je ponosno zmajal z glavo in dejal samozavestno sam pri sebi:

„Motiš se, vojvodiče saksonski! Viljenica nikoli ne bo tvoja. Zanj imam izbranega jaz drugega ženina, lepšega in boljšega, kakor si ti! Imam ga, dà, tam gori, tam gori na Rujani sveti!“ — —

(Dalje.)

ANTON MEDVED:

POMLADI.

Que suis — je hélas! et de quoy sert ma vie?
Je ne suis fore qu'un corps privé de cœur,
un ombre vain, un objet de malheur,
qui n'a plus rien, que de mourir en vie.

Maria Stuart.

1.

Že poje kos, že grlice grčé,
priroda veličastna vstaja,
že topo, zmučeno srce
v veselih čuvstvih se pomlaja.

Prijazni jaglec, ti povej,
povejte ptice, dragomile,
kako bi živel jaz poslej,
zatiran od življenske sile!

Naj pojem li vesel in čvrst,
naj tihi togi se podajam?
Naj omahujem, kakor trst,
naj vse na svetu kolnem, grajam?

Rumeni jaglec, kakor ti
in kakor ptice milodrage
vesel življenja, dokler tli,
poslednje čakal bom premage.

Jeseni pojdem mimo griv,
prevzet od živega spomina:
Kako je krasni svet minljiv,
pove mi — suha korenina.

2.

Moj dom je gozd.
Tramove moje mirne hiše
bohotno divji trs zastira,
vse drevje na okoli diše
s šepetom nežnega cefira.

Moj dom je gozd.
V njem bivam sam,
navidez žalosten in pust,
osatega pogleda —

a kdaj privre iz mojih ust
o tebi, dolgčas, le beseda? —
Narava neoskrunjena
zvestobo mi deli družice,
vsa duša je presunjena
od njene sladke govorice.
Vsegà se čutim srečnega,
kot da bi peli širom
krilatci Bóga večnega
z nebeškim svojim mirom.

3.

Pozdravljene mi šmarnice
v pomladi blaženem naročji,
ve mile hčerke stvarnice,
ob tihem vonjate potočji.

Kadar na prsi vas pripenjam
pod goro v hladnem logu sam,
s spominom sladke up zamenjam
in daleč se zamislim — kam?

Vrhovi vsi šumljajo rahlo,
vse bilje mir svečan ovija
in vendar kliče vse navdahlo:
Marija, o Marija!

4.

Solnčni žarki izpod neba,
ki obsevate prirodo
kaj je neki meni treba
bridko tóžiti usodo?

Na pravične in krivične
dež in solnce Bog pošilja,
duše, vekomaj resnične,
s tajno milostjo mazilja.

Mi smo deca, on je Oče,
On je močen, mi smo slábi,
On stori, kar modro hoče,
On nas nikdar ne pozabi.

